

Marga Demmers, blog CATALONIË, 29 de setembre del 2015

<https://catalonieweblog.wordpress.com/prozavertalingen/>

De dinosaurus

Er was eens een weesjongetje van vaders- en moederskant die altijd binnenin een levensgroot provinciaal weeshuis had gewoond, een grijs en rechthoekig weeshuis, gevuld met zwijgzame nonnen, kruisbeelden aan de muur en een enkele soutane. De gangen zijn lang en treurig, ze houden maar niet op, en alle vertrekken ruiken naar bleekwater en gekookte aardappelen met snijbonen. Hij deelt zijn kamer met een weesjongetje alleen van vaderskant en allebei liggen ze op zondagmiddag op hun respectievelijke bed en bekijken ze door het vensterglas de gedaanteverwisselingen van de wolken. Als er op een dag een Dinosaurus aan de hemel zou verschijnen, een *Diplodocus* of een *Tyrannosaurus Rex* – gaan ze allebei hun koffers pakken – daar hebben ze bijna geen werk aan – en beginnen ze aan een heftige reis op zoek naar nieuwe avonturen, ver van het moederweeshuis. Het weesjongetje-van-vaders-en-moederskant, beroofd van elke bloedband en ervan overtuigd dat het Grote Reptiel op een dag aan het firmament zal verschijnen, reist dan met zijn vriend de wereld rond om diens biologische moeder te zoeken die in een ver land woont met een spuit in haar arm geprikt, volgens een van de nonnen van het weeshuis.

Eindelijk, op een van de vele saaie zondagmiddagen, springt het weesjongetje-van-vaders-en-moederskant plotseling op van zijn bed, wijst geëmotioneerd naar de lucht en zegt tegen zijn vriend:

‘Hé, weesjongetje-alleen-van-vaderskant, kijk, dat is *onze* Dinosaurus! Een *Diplodocus*!’

Maar het lukt het weesjongetje-alleen-van-vaderskant niet om die erin te zien. Hij kijkt zwijgend van achter het vensterglas naar de wolk, kijkt nog eens, raadpleegt de plaatjes in het boek over dinosaurussen en werpt dan weer een blik op de wolk alsof er niets is gebeurd. Geen spoor van de *Diplodocus*. ‘Echt waar, weesjongetje-alleen-van-vaderskant, echt waar, kijk dan goed!’

Maar het weesjongetje-alleen-van-vaderskant ontwaart nauwelijks iets – misschien een slordige giraf – en onmiddellijk gaan ze een ongebruikelijk debat aan over de aard en de essentie van wolken en dinosaurussen. Na verloop van vier uur kijken ze, helemaal leeg na het maken van zoveel ruzie, nog een keer door het raam – het begint donker te worden – en is er geen wolk meer aan de hemel. De wind heeft ze allemaal weggeveegd.